

stabet, men selvfølgelig ogsaa alt det Erstatningsmandskab, som senere er kommen til. Naturligvis trænger dette Tal straks til en Reduktion; thi der maa jo derfra drages de under Krigen faldne og paa anden Maade ved Døden afgaaede, saa vel som de til Hertugdømmerne hørende Deltagere i Krigen, men paa den anden Side maa der til lægges Deltagerne i Søforbåret. Jeg vil endnu tilføje, at der endvidere maa søres til Fradrag baade de, der ere blevne Invalidter — dem vil jeg senere trække fra — og desuden alle Befalingsmændene, thi de ere jo baade for Officerernes og for Underklassernes Vedkommende komne ind under Pensionsloven. Tilbage bliver da, naar vi gøre Fradrag af dem, jeg her har påapeget, 150,000, idet jeg straks paa Forhaand drager 20,000 fra. Dernæst maa der udfindes den sandsynlige Gennemsnitsalder for Deltagerne i Krigen. Nu vilde man maasse sige, at denne lavt kunde sættes omkring 23 eller 24 Aar, men man vilde da komme til en Gennemsnitsalder, som ikke aldeles vilde svare til den Forsigtighed, som det er nødvendigt at vise ved alle statistiske Beregninger. Jeg vil derfor som Gennemsnitsalder for Deltagerne i Krigen opstille en Alder af 28 Aar, og naar der sættes et saa højt Tal, er der derved taget det samme Hensyn, som man almindelig tager ved alle lignende statistiske Beregninger, som beskæftige sig med Levealderen, f. Eks. dem, der blive benyttede ved Statsanstalten for Livsforsikring, og som betegnes under den nok som bekendte Formel: „De mindre gode Liv.“ Med en saadan Gennemsnitsalder af 28 Aar vilde de paagældende nu i Aaret 1896 i Gennemsnit være henholdsvis 75 og 60 Aar gamle. Deltagerne i den første Krig — i hvilken 1849 sættes som Gennemsnitsaaret, da Krigen varede i 3 Aar — ville nemlig nu være 75 Aar, og Deltagerne i Krigen 1864 ville nu være 60 Aar gamle. Og af disse er der nu i Live 26 pCt. 75-aarige og 62 pCt. 60-aarige, til hvilket Resultat man kommer, naar man til Grund for Beregningen lægger den beregnede Dødelighedstable for Aaret 1860 — 69. Naar disse Procent lægges til Grund for Beregningen, er der af de 75,000 Deltagere fra Aarene 1848 — 50 endnu ca. 20,000 i Live, og af de 75,000 Deltagere i Krigen 1864 endnu 47,000 i Live, saa at der altsaa endnu maa antages at leve ca. 67,000 Deltagere i de paagældende Krige. Fra dette Tal maa straks drages de, der blive forførgede som Invalidter — Officerer og Underofficerer har jeg jo tidligere fradraget — og naar Invalidernes Antal sættes til omtrent 2,000, er der tilbage 65,000 Del-

tagere i Krigen. Det næste Spørgsmaal, som maa tages i Betragtning, er da det, hvor mange af de 65,000 endnu i Live værende Deltagere, der kunne siges at maatte falde ind under Loven som trængende til den Understøttelse, der er tiltænkt gennem Lovforslaget. I saa Henseende har jeg anstillet min Beregning, idet jeg er gaaet ud fra en Afhandling, der findes i „Nationaløkonomist Tidsskrift“ fra 1888, og hvor der specielt med Hensyn til den endnu ikke vedtagne Alderdomsforsørgelseslov er opstillet nøjagtige Beregninger, hvorefter Halvdelen af de Mandspersoner, som have tilbagelagt det 55de Aar, og altsaa ere i Alderen fra 55 Aar og opad, fornemlig maa siges at falde ind under Arbejdsklassen, men i alt Fald ind under en af de forskellige Brancher, som der nærmere ere specificerede og opførte, og som afgive en Klasse Individider, der bør henregnes til ubemidlede. Det kan maasse omstrides, ligesom alle Tal kunne omstrides, hvorvidt Halvdelen af de endnu levende Deltagere i Krigen kunne siges at være ubemidlede eller ej; men jeg skal dog i det mindste med Hensyn til den første Krig gøre opmærksom paa, at Stillingsvæsenet da endnu var gyldigt, saa at overmaade mange maa siges at have hørt netop til de Klasser, som allerede den Gang kunde betegnes som ubemidlede. Gaar man imidlertid ud fra, at Halvdelen kan antages at være ubemidlede, bliver det altsaa 32,500, der ville falde ind under Loven, og tager jeg da Gennemsnitsbidraget af det ganske vist ikke høje Bidrag, der er tiltænkt dem — der er jo opstillet 3 forskellige Klasser — nemlig 125 Kr., altsaa for Halvdelen af de 65,000, vil jeg komme til en Understøttelse af 4,062,500 Kr. aarlig. Nu er det ganske vist, som den ærede Ordfører bemærkede, at at en Del af, hvad der skulde heds de gamle Krigere, vilde blive sparet som Statsstilbud til Alderdomsforsørgelsen; saa at man vel kan sige, at omtrent en halv Million vilde gaa af paa det Tal, jeg ovenfor nævnte. Men hvis Loven gennemførtes, vilde dog en Netto-Udgift af 3½ Million Kr. blive tilbage som Statsudgift. Den ærede Ordfører anførte meget rigtigt, at hvilke som helst Udgifter man her gif med til, vilde de være underkastede en rask Nedgang i Aarens Løb, efterhaanden som de Individider faldt bort, der skulde have Hjælp. Dette forhold sig jo ganske vist rigtigt og er uomstødeligt, men jeg skal dog bemærke, at naar man gaar ud fra de Gennemsnitsaldrer, jeg har anført, maatte dog Loven siges rimeligvis at ville virke endnu i 25 Aar, saa at der selv om Beløbet bestandig aarevis bliver mindre og